

enhver Indskrænkning, som der gjøres i Forsamlingsfriheden, for mig meget stor. Det er kun deri Forskjellen ligger mellem det ærede Medlem og mig, saavidt jeg kan forstaa. Disse Indskrænkninger kunne jo ganske vist være forbundne med mere eller mindre Gene for de vedkommende Bøvere, men, naar jeg i det Hele har den Opfattelse af § 88 i Grundloven, som jeg før tillod mig at nævne, vil det ærede Medlem forstaa, at enhver Indskrænkning af Forsamlingsfriheden for mig maa være stor, saa at jeg ikke kan anse den for at være ubetydelig.

Justitsministeren (Nellemann): Hvad de her foreliggende Ændringsforslag angaar, skal jeg først bemærke, at Ændringsforslaget under Nr. 1 skal jeg ikke modsætte mig, eftersom det gaar ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det blev forelagt af Regeringen. — Ændringsforslaget under Nr. 2 er en ren Redaktionsændring, som jeg naturligvis ikke kan have Noget at indvende imod. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 3 angaar, kan jeg her kun gjen tage det Samme, som jeg udtalte i det andet Thing angaaende et lignende Ændringsforslag, som var stillet der, nemlig, at jeg antager Sagen selv for at være af saa ringe Betydning, at jeg ikke kan tillægge det videre Vigtighed for mig, om et saadant Ændringsforslag bliver vedtaget eller ikke. Jeg kan derfor herom kun sige, at jeg ganske henstiller til det ærede Thing, hvad det maatte vælge. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar, da skal jeg foreløbig bemærke, at den nuværende Tingenes Tilstand ifølge Forordningen af 26 Marts 1845 er den, at Klapjagt og Sag i Selskab er forbudt hele Dagen, men at derimod den Enkeltes Jagt kun er forbudt under Gudstjenesten eller i Gudstjenestetiden. Jeg havde oprindelig foreslaet, at Jagt „i større Selskaber“ skulde være forbudt og det var navnlig for at forhindre, at man skulde antage, at det f. Ex. var forbudt for to Mennesker at følges ad. I det andet Thing mente man, at „større Selskaber“ var et saa ubestemt Udtryk, at det let kunde give Anledning til Tvivl under Anvendelsen. Jeg bemærkede derimod, at det Samme gjaldt om Ordet „Selskab“, idet akkurat den samme Tvivl, som man kunde reise, om Selskabet var „større“ eller ikke, kunde reises angaaende Spørgsmaalet, om de medfølgende Personers Antal var saa stort, at det overhovedet kunde siges at være et Selskab. Smid lertid har jeg ganske vist ikke tænkt mig, at man skulde gaa saa vidt, ganske at forbyde den Enkeltes Jagt, fordi man jo derved vilde komme til at stille en noget strengere Regel op end den, der nu gjælder; thi den Regel, der nu gjælder, er jo som sagt, at den Enkeltes Jagt kun er forbudt, medens Gudstjenesten holdes, hvorimod Ændringsforslaget vil medføre, at den er forbudt i hele Tiden fra 9 til 4. Men jeg antager ikke, at det hele Spørgs-

maal, om man vil forbyde den Enkeltes Jagt blot i Gudstjenestetiden eller fra 9 til 4, eller om man vil forbyde den ganske og aldeles, har nogen særdeles stor Betydning. Jeg foretrækker selvfølgelig mit eget Forslag, og det staar jo ogsaa nærmere det Forslag, der nu ligger for i Lovforslaget, idet jeg som sagt tror, at det ikke har nogen stor Betydning, enten man siger „større Selskab“ eller „Selskab“. Jeg foretrækker altsaa min egen Af fattelse, men paa den anden Side kan jeg heller ikke se, at Sagen er af den Betydning, at jeg skulde finde mig opfordret til bestemt at modsætte mig Udvalgets Forslag.

Hvad angaar Forslagene til § 7, saa er det jo dem, der maa antages at tilbringe sig den største Opmærksomhed, i det Mindste naar man ser hen til, hvad der er passeret paa denne Sags tidligere Trin. Jeg skal først gjøre den Bemærkning, at jeg gaar ud fra, og ogsaa i det andet Thing har hævdet det Standpunkt, at det ikke kan hjælpe noget at tage det Spørgsmaal op til Diskussion, om Grundlovens § 88 har forandret Bestemmelsen i Forordningen af 26de Marts 1845, heller ikke. Jeg maa her ligesom i det andet Thing hævde, at derom kunne enkelte Medlemmer have deres private Mening saa meget som de ville, og man kan naturligvis ikke forbyde Nogen at sige, at han stadig selv fastholder den Mening, at Grundlovens § 88 dog i Grunden har ophevet det tidligere Lovbud, for saa vidt det maatte medføre en Begrænsning i Afgangen til at holde offentlige Forsamlinger om Søndagen; men det er vitterligt nok, at der nu er falden en Højesteretsdom for, at Forbudet mod offentlige Forsamlingers Afholdelse ifølge Forordningen af 26de Marts 1845 endnu gjælder. Det er den virkelige tilstedeværende Tingenes Tilstand; det er blevet antaget af Landets øverste Domstol, og det er altsaa det Resultat, der i dette Dieblis maa siges at være det, som praktisk gjælder. Jeg kan naturligvis ikke forbyde Nogen og vil heller ikke forbyde Nogen at have nogen Mening om dette Spørgsmaal, men jeg vil blot fastholde, at det er uden Betydning, naar man vil tale om, hvad der praktisk gjælder, og hvad der praktisk vil komme til at gjælde, naar Spørgsmaalet i det Hele taget igjen skulde opstaa; thi der er ingen Tvivl om, at naar Sagen igjen kommer for, vil Højesteret dømme ligesaadan. Hver Gang altsaa Nogen vil holde Forsamling paa den Tid, og hver Gang i den Anledning Politiet anlægger Sag mod dem, vil der ingen Grund være til at betvivle, at den Vedkommende vil blive dømt. Jeg mener altsaa, at Alle, hvad enten man nu privat mener, at Højesteretsdommen er rigtig eller ikke, maa gaa ud fra, at det nu er den Afgjørelse, der for Dieblisset er slaaet fast, og som man maa finde sig i er den bestaaende Tilstand, selv om man nok saa meget personlig maatte have en anden Anskuelse. Derfor mener jeg, at hele dette Spørgsmaal om § 7 maa ses i det Ly,